

Κυριακή τῆς Χαναanaίας (Ματθ. 15, 21-28) (Αύγουστῖνος Ν. Καντιώτης Μητροπολίτης Φλωρίνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ἐλέησόν με, Κύριε...» (Ματθ. 15, 22)

Μία, αγαπητοί μου, μία από τις μεγαλύτερες κακίες που μαστίζουν την ανθρωπότητα είναι η άχαριστία. Αντιθέτως μία από τις μεγαλύτερες αρετές είναι η εύγνωμοσύνη, να αισθάνεσαι τον έαυτό σου υποχρεωμένο να πεί ένα εύχαριστώ στους ευεργέτες σου. Εύγνωμοσύνη ο άνθρωπος οφείλει στον πατέρα που τον γέννησε, στη μάνα που τον ανέθρεψε, στο δάσκαλο που τον δίδαξε, στον ιερέα που τον εύλογεί, σε κάθε ευεργέτη του.

Άλλα τί είναι οι ευεργέτες αυτοί; Μικροί και άσημαντοι. Ένας είναι ο μέγας ευεργέτης -που δυστυχώς δεν το αισθανόμαστε· και αυτός ο μέγας ευεργέτης είναι ο Θεός, ο Κύριος του παντός. Οι ευεργεσίες του Θεού, υλικές και πνευματικές, είναι άμετρητες. Αν μπορείς να μέτρησης τα άστρα του ούρανοῦ, θα μετρήσης και τις ευεργεσίες που απολαμβάνουμε συνεχώς. Ευεργεσίες την ημέρα, τη νύχτα· το χειμώνα, την άνοιξη, το καλοκαίρι, το φθινόπωρο...

Όπως το ψάρι που πάει να κολυμπάει μέσα στην άχανη θάλασσα, έτσι κι ο άνθρωπος όπου και να βρίσκεται είναι μέσα στο πέλαγος των ευεργεσιών του Θεού. Κάθε στιγμή ή καρδιά σας δεν κάνει τικ-τάκ; Για σκεφτείτε, εκεί που κάθεστε, να σταματήσει; Για αυτό κάθε σφυγμός ἄς είναι κ' ένα εύχαριστώ στο Θεό. «Έν παντί εύχαριστείτε» (Α' Θεσ. 5,18) να έκδηλώνουμε την εύγνωμοσύνη στο Θεό.

Μία από τις ευεργεσίες του Θεού είναι και το ότι πηγαίνουμε στο ναό. Διότι ο ναός είναι τόπος ἱερός· είναι οὐρανός, παράδεισος, κάτι πολύ μεγάλο. Το πιστεύεις; Έλα

στην ἐκκλησία. Δὲν τὸ πιστεύεις; Κάθισε στὸ σπίτι σου. Μὲ πίστη νὰ πηγαίνεις στὸ ναὸ· τότε ὁ ναὸς λαμβάνει ἄπειρες διαστάσεις. Τί γίνεται ἐκεῖ; Μᾶς δέχεται. Ποιὸς μᾶς δέχεται; Ὁ ἄλφα, ὁ βῆτα, ὁ γάμα; Καὶ τί εἶναι καὶ ὁ ὑπουργός, καὶ ὁ πρωθυπουργός, καὶ ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας; Πελώρια μηδενικὰ μπροστὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα. Μᾶς δέχεται σὲ ἀκρόαση ὁ Θεὸς καὶ ἔχει τὰ αὐτιά του ἀνοιχτὰ ν' ἀκούσει τὶς δεήσεις μας. Ἐκεῖ δέχεται ἀκροάσεις, ἐκεῖ εἶναι ὁ τόπος τῆς ἱερᾶς συνεντεύξεως. Ἐκεῖ παρακαλοῦμε τὸν οὐράνιο Πατέρα νὰ μᾶς δώσει - τί; Προσέξατε - τὴ θεία λειτουργία. Ὅπως τὸ παιδί παρακαλεῖ τὸν πατέρα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ζητοῦμε ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ. Τί ζητοῦμε; Εἴκοσι αἰτήματα ἔχει ἡ Θεία Λειτουργία, τὸ ἕνα σπουδαιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὸ πρῶτο ποὺ ζητοῦμε μόλις ἀρχίζει ἡ θεία λειτουργία· «ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης»· «Πατέρα, δός μας τὴν εἰρήνη». Δὲν περιμένουμε οὔτε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ οὔτε ἀπὸ τὴ Δύση, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μιλοῦν περὶ εἰρήνης ἀλλ' ἐτοιμάζουν πόλεμο. Ὑποκριταὶ μόνο στὴν Ἐκκλησία τὸ αἶτημα εἶναι ἀγνό. Καὶ τόσο ἐπίκαιρο. Ἄν γίνει τώρα πόλεμος, θὰ γίνει μὲ πυρηνικὲς βόμβες. «Δῶσε τὴν εἰρήνη στὸν κόσμον, Κύριε».

«ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου». Τί ἄλλο ζητοῦμε. Τὴν «εὐστάθεια τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν»· «Κύριε, φύλαγε τὶς κατὰ τόπους ἐκκλησίες σου, νὰ στέκουν σταθερά, νὰ μὴν ἔρθουν βάρβαροι καὶ ἄθεοι νὰ τὶς κλονίσουν. Κράτησε τὴν Ἐκκλησία σου, Χριστέ, ἀσάλευτη μέχρι συντέλειας τῶν αἰώνων».

Τί ἄλλο ζητοῦμε. Τὴν ἐνότητα. Ὁ κόσμος εἶναι χίλια κομμάτια- οἱ λαοὶ χωρισμένοι παλεύουν σὰ λιοντάρια μεταξύ τους ἰδεολογικῶς.

Λέμε λοιπὸν «Σὲ παρακαλοῦμε, Κύριε, τὰ χίλια κομμάτια νὰ ἐνωθοῦν», νὰ γίνῃ «μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν» (Ἰωαν. 10,16). Ἐνότης, αἶτημα σπουδαιότατο· «ὑπὲρ... τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως».

«Κύριε, φώτισε τοὺς ἄρχοντες ποὺ μᾶς κυβερνοῦν. Δὸς τους μυαλό, καὶ πιὸ πολὺ δὸς τους καρδιά, νὰ σκέπτονται τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά, γιὰ νὰ προοδεύει τὸ ἔθνος μας»

Τί ἄλλο ζητοῦμε. «Ἐνίσχυσε, Κύριε, τὸ στρατό μας ποὺ φυλάει τὰ σύνορα».

Τί ἄλλο ζητοῦμε; Θυμούμεθα τὸν κόσμον ὅλο στὴν ἐκκλησία. «Κύριε, προστάτευσε τὶς χήρες καὶ τὰ ὀρφανά, τοὺς ἀρρώστους ποὺ βογκᾶνε στὰ κρεβάτια, τοὺς ναῦτες ποὺ ταξιδεύουν καὶ κινδυνεύουν μέσ' στὸν ὠκεανό. Κύριε, δὲς τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς δούλους...». Κανένα δὲν ἀφήνει ἡ Ἐκκλησία μας σὰν μάνα, ποὺ θυμᾶται ὅλα τὰ παιδιὰ της, ἔτσι καὶ αὐτὴ θυμᾶται ὅλους καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Σὲ κάθε δέηση ποὺ ἀναπέμπει ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ζητοῦμε ὑλικά καὶ πνευματικὰ ἀγαθὰ, Τί ἀπαντοῦν οἱ ψάλτες ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ; «Κύριε, ἐλέησον». Τὸ λέει μόνο ὁ ψάλτης· πρέπει νὰ τὸ λέει ὅλη ἡ Ἐκκλησία. «Κύριε, ἐλέησον», σῶσε μας, δὲς μας αὐτὰ ποὺ ἔχουμε ἀνάγκη σὰν πατέρας ποὺ εἶσαι. Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» εἶναι ἡ πιὸ σύντομη προσευχή. Δύο λέξεις εἶναι, ἀλλὰ τί δύναμη ἔχουν, ὅταν λέγονται ὅπως πρέπει, μὲ βαθιὰ πίστη καὶ ἀφοσίωση!

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» τὸ εἶπε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου καὶ ἔκανε θαῦμα. Ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα αὐτή; Ἦταν μία Χαναναία. Χαναναία δὲν εἶναι ἓνα γυναικεῖο ὄνομα· εἶναι ὄνομα ποὺ δηλώνει τὴν καταγωγή της (ὅπως λέμε Ἀθηναία, ἔτσι καὶ Χαναναία)· ἡ πατρίδα της ἦταν στὰ σύνορα τοῦ Ἰσραήλ. Ὅταν ἦρθε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ κοντά, αὐτὴ ἔτρεξε καὶ τοῦ φώναξε· «ἐλέησόν με, Κύριε» (Ματθ. 15,22). Τί ἤθελε; Εἶχε ἓνα κορίτσι δυστυχισμένο, ποὺ τὸ σπάρασσε τὸ δαιμόνιο· ἔπεφτε κάτω, ἄφριζε, σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι, φοβερὸ θέαμα. Κανένας μάγος, κανένας γιατρὸς δὲ μπόρεσε νὰ τὸ θεραπεύσει. Ἀπελπισμένη, ἔρχεται στὴν Ἐλπίδα καὶ λέει «Κύριε, ἐλέησον». Μὰ ὅταν ὁ Χριστὸς δὲν ἀπαντᾷ φαίνεται νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται. Αὐτὴ δὲν ἀπελπίζεται. Τρέχει ἀπὸ πίσω, φωνάζει δυνατώτερα «Κύριε, ἐλέησον». Ἐπεμβαίνουν οἱ μαθηταὶ

—Μά, Κύριε, δὲν ἀκοῦς; δὲν τὴ λυπᾶσαι, δὲν τὴν σπλαχνίζεσαι;...

Εἶχε τὸ σκοπὸ τοῦ ὁ Χριστός.

—Ἐγώ, λέει, τὸ ψωμί τὸ ἴχω γιὰ τὰ παιδιὰ μου, ὄχι γιὰ τὰ σκυλιά.

Τί ἐννοοῦσε· τὰ θαύματα τὰ κάνω στὸ λαό μου τὸν Ἰσραήλ, ὄχι στοὺς ἀκάθαρτους εἰδωλολάτρες (δὲν ἦρθε ἀκόμα ὁ καιρὸς γι' αὐτούς). Μία ὕβρις ἦταν αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς· τὴν εἶπε σκυλί. Ἀλλ' αὐτὴ δὲ θύμωσε, δὲν ἔφυγε. Πῆρε τὸ λόγο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἔκανε ὄπλο της.

— Ναί, λέει, Κύριε, παραδέχομαι ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι παιδί σου, εἶμαι ἕνα σκυλάκι στήν αὐλή σου. Καὶ τὸ σκυλάκι ὅμως κάθεταί κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Τρώει τὸ ἀφεντικὸ φαγητό, κι αὐτὸ περιμένει νὰ φάει ἀπ' τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν. Ἐνα ψίχουλο, Κύριε, θέλω· δὲ ζητῶ τὸ ψωμί σου ὀλόκληρο...

Τί μεγάλα λόγια αὐτά! Ἐνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἄπειρο δύναμη τοῦ Χριστοῦ ζήτησε. Κι ὁ Χριστός, ποὺ εἶδε αὐτὴ τὴν πίστη, αὐτὴ τὴν ταπείνωση, αὐτὴ τὴν ἐπίμονο προσευχή, τῆς εἶπε· «ὦ γυναί, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις...».

Ἄς διδαχθοῦμε, ἀγαπητοί μου, κ' ἐμεῖς. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶναι ψέμα· ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεὸ εἶναι ζωντανή, ὀλοζώντανη. Μπορεῖ νὰ ἴναι ψέμα τὰ ἄστρα, ὁ ἥλιος, ἡ γῆ, τὰ πάντα· ἕνα δὲν εἶναι ψέμμα· Ὁ Κύριός μας. Νὰ μιμηθοῦμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς τὴ Χαναanaία. Ἄς γονατίζουμε καὶ ἄς προσευχώμεθα λέγοντας ἀκαταπαύστως τὸ «Κύριε, ἐλέησον».

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» τὸ λέγανε οἱ ἅγιοι καὶ ἔκαναν θαύματα. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸ λέγανε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ γονατιστοὶ καὶ μὲ δάκρυα. Στὴ Ρωσία ὁ πιστὸς λαὸς τὸ λέει καὶ βουίζει ἡ ἐκκλησία. Στὸ Ἅγιο Ὄρος κρατοῦν κομποσχοῖνι ὅλη νύχτα· κάθε κόμπος κ' ἕνα «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Ἐμεῖς; Τυπικῶς παρόντες στήν ἐκκλησία τῷ σώματι, ἀπόντες τῷ πνεύματι χωρὶς συναίσθηση, χωρὶς ρίγος.

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» εἶναι ἡ πιὸ μικρὰ προσευχή. Μπορεῖ νὰ τὴν πεῖ κ' ἕνας ἀγράμματος, μπορεῖ νὰ τὴν πεῖ καὶ τὸ μικρὸ παιδί, καὶ τὸ νήπιο, κι ὁ ἀσπρομάλλης γέρος. Καὶ ὁ Θεὸς ἀκούει τὸ «Κύριε, ἐλέησον».

Τὸ συνιστῶ κ' ἐγὼ σ' ἐσᾶς. Δὲν κάνεις μεγάλες προσευχές, δὲν εἶσαι διαρκῶς στήν ἐκκλησία; Λέγε, ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Κάθεσαι νὰ φᾶς, «Κύριε, ἐλέησον». Βράδιασε, «Κύριε, ἐλέησον». Ξημέρωσε, «Κύριε, ἐλέησον». Πᾶς στὴ δουλειά, «Κύριε, ἐλέησον». Σκάβεις τὴ γῆ, «Κύριε, ἐλέησον». Βόσκεις τὰ ζῶα, «Κύριε, ἐλέησον». Εἶσαι ἐργάτης, «Κύριε, ἐλέησον». Εἶσαι ἀξιωματικός, «Κύριε, ἐλέησον». Εἶσαι στρατιώτης, «Κύριε, ἐλέησον». Εἶσαι ἁμαρτωλός, «Κύριε, ἐλέησον».

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» κάνει θαύματα. Αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε θὰ μᾶς τὸ δώσει ὁ Θεός, γιατί εἶναι πατέρας. Λέει ὁ Χριστός· «Ποιὸς πατέρας ζητεῖ τὸ παιδί του ψωμί, καὶ τοῦ δίνει πέτρα; ἢ ζητεῖ ψάρι, καὶ τοῦ δίνει φίδι;» (Ματθ. 7,9-10, Λουκ. 11,11). Ἄν ὁ ἐπίγειος πατέρας ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ παιδιά του, πολὺ περισσότερο ἐκεῖνος ποὺ τοῦ λέμε «Πάτερ ἡμῶν...». Θὰ μᾶς τὰ δώσει αὐτὰ ὁ Θεός, ἐὰν πιστεύουμε πραγματικά, ἐὰν εἴμεθα Χριστιανοὶ· ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr